

Μέ τά χαράματα βγήκε έξω στόν κήπο ό Δημήτριος Βλαχόπουλος. Πήγε κάτω άπ' τή μεγάλη συκιά, στερέωσε τόν παλιό καθρέφτη σ' ένα κλωναράκι κι άρχισε νά χτενίζεται. Θαμπόφεγγε σχεδόν. "Ένα φώς κρύο — κι ό Δημήτριος Βλαχόπουλος ή Τάκης ό Μάης όπως τόν φωνάζαμε όλοι — ό μόνος ύποδηματοποιός καλλιτέχνης τής περιοχής 'Αγ. Γεωργίου Νεομάρτυρος — κοιτάζε μέσα στόν καθρέφτη στίς άκρες τών ματιών του τά μικρά ραγίσματα του χρόνου σάν νά ήταν μία - μία οι μέρες του, μικρές κι άνεξιχνιάστες. Μέρες καί ήχοι, μαύροι άρχαίοι ήχοι πού άνέβαιναν σάν μέζ άπ' τό βαθύ πηγάδι τής αύλης - γραμμόφωνο του χρόνου- κι ή μουσική τόν πήγαινε πέρα - δώθε καλοκαιριάτικα μέζ στά πυκνά φυλλάματα. Κι αυτός, άνυποψίαστος, έτοιμάζε μπροστά στόν καθρέφτη τήν καινούρια του μέρα μέ τό μαύρο φαγωμένο χτενάκι, χτενίζοντας τό σπαστό του μαλλί πρós τά μικρά κύμα τά κύμα, μέ τά μικρά καφετιά γυαλίσματα, ένw πίσω του ψήλωνε μουσικά ή άρχαία φτέρη καί τόν φωτογράφιζε άφανίζοντάς τον λεπτό τό λεπτό.

Καί κεί άπέναντί του πάνω στό τρεμάμενο κλωναράκι ό μικρός καθρέφτης κρεμόταν, -παλιά φωτογραφία καφετιά-, κι ό Δημήτριος Βλαχόπουλος εκεί μέσα νεκρός ήδη, ίδιος, όλόιδιος μέ κείνο τό λίγο χαμόγελο, άκίνητος και τελειωμένος μέσα στό άνελέητο φώς του χρόνου.

Νίκος Χουλιαράς

